

чеството на писателя. Защото: при оня пластичност, съ която сж дадени хората на онова хубаво старо време, при онова богато съ народна мъдрост възсъздаване на народния живот; при тоя простъ езикъ, стилизуванъ въ романтиченъ размахъ — повеститѣ са напое-ни съ лжха на Балкана и добиватъ очарованието на равно Загорье, за да станатъ обайни като старинни приказки.

Тази особеностъ на повеститѣ, съставляющи пър-рия томъ отъ съчиненията на Кириловъ, трѣбва да се изтъкне като рядко художествено качество. Защото днесъ, когато мнозина отъ писателии ни бѣгатъ отъ приказното въ живота, игнориратъ стария битъ, а дир-ятъ само модерното — тия повести ставатъ много ценни. Защото тѣ сж единъ заветъ на бъдещето, че старитѣ ценности не сж въ забвение и че тѣхното популяризи-ране е гаранция за подкърване на младото поколение съ здравето и святоето на нашето хубаво минало.

Поради тия ценности на тая книга, ние я препоръч-ваме на нашитѣ читатели и бихме желали тя да намѣ-ри достѣпъ въ всѣка библиотека. Защото тя заслужава да попадне въ ржцетъ на мало и голѣмо, на богатъ и беденъ. Защото тая книга изнася добродетелитѣ на племето ни. А тъкмо сега, когато добродетелитѣ на на-рода ни сж въ забвение — книгата на Иванъ Кириловъ се явява като пролѣтенъ лжчъ следъ дълга зима.

„Пастирско дѣло“ бр. 40 отъ 13.X. 1928 г.

Иванъ Кириловъ принадлежи на поколанието отъ 90-тѣ години, чиято писателска дейностъ отпочна подъ влиянието на радикалнитѣ иеди на времето. Тукъ сж съвременницитѣ му: А. Страшимировъ, К. Христовъ, П. К. Яворовъ и П. Ю. Тодоровъ. Тѣхния погледъ на ху-дожници бѣше обърнатъ навънъ т. е. се поглѣщаше отъ наблюдението на окръжаваща го действителностъ, която тѣ желаеха да я дадатъ въ такова осветление, което би съгласувало художествения имъ идеалъ съ обществения. Но освенъ Страшимирова и Яворова оста-налитѣ отъ направлението не оставиха въ това отно-шение чувствителни следи. П. Ю. Тодоровъ се прояви твърде посредствено въ работитѣ си на социални и